

skatt frikallas, i den mån här nedan sägs: a) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag»,
och att Riksdagen ur 12 § i samma förslag måtte utesluta orden: »Medlem af konungaätten är frikallad från utgörande af förmögenhetsskatt».

På samma gång anhåller jag, att bevillningsutskottet måtte vidtaga de ändringar i öfrigt, som ett bifall till min motion kan föranleda.

Stockholm den 13 april 1910.

Aug. Nilsson.

Nr 290.

Af herr **Olausson**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt föreslås uti 3 kap. 9 § att vid uppskattning af inkomst enligt § 7 afdrag må ske bland annat för »aflöning, kost och öfriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden och arbetare».

Enligt ordalydelsen af denna punkt skulle man kunna antaga, att skattskyldig härmed vore berättigad göra afdrag för alla utgifter i och för sitt yrkes utöfvande och således äfven för utgifter, gjorda för till hans familj hörande barn och fosterbarn, när dessa utfört arbete i hans yrke, oaktadt de ej varit emot viss lön eller dagspenning anställda. Enligt uttalande från sakkunnigt håll lär man emellertid ej kunna gifva bestäm-

melsen i denna punkt en dylik tolkning, och skall den skattskyldige därför kunna blifva berättigad att göra afdrag äfven för de ofvannämnda utgifter, som kunna likställas med kost och aflöning åt biträden och arbetare i den skattskyldiges verksamhet, så måste uttrycklig bestämmelse därom i nämnda § införas. Frånvaron af ett dylikt stadgande synes mig vara en stor brist, som kan föranleda till uppenbara orättvisor vid beskattningen i synnerhet för de mindre skattskyldiga.

Då enligt vederbörande departementschefs uttalande den föreslagna inkomstskatten är afsedd att träffa endast den behållna inkomsten, borde enligt mitt förmenande den skattskyldige vara berättigad till afdrag för aflöning, kost och öfriga utgifter för alla de personer, han använt i sin verksamhet såsom biträden eller arbetare, oafsedt i hvad mån de äro besläktade med honom och oafsedt om ersättningen till dem utgått i penningar eller naturaförmåner. Dock borde under inga förhållanden den skattskyldige enligt dessa bestämmelser kunna erhålla större afdrag än som motsvarade ersättningen för det utförda arbetet enligt ortens arbetspriser.

Uti bestämmelserna om grunderna för taxering af förmögenhet stadgas uti 13 §, att såsom tillgångar skola icke upptagas »möbler, husgeråd, smycken och andra lösören, som äro afsedda för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk;

konstverk, bok-, konst- och därmed jämförliga samlingar, så framt ej ägaren med dem drifver handel eller yrkesmässigt håller dem för allmänheten tillgängliga.»

Genom dessa bestämmelser kan en person, hvars tillgångar hufvudsakligen äro af ifrågavarande slag, men uppgå till ett stort förmögenhetsvärde, exempelvis 100,000 kronor, vara från skatt för dessa tillgångar fullständigt fri, då däremot en fattig man för sitt lösöre, hvars värde stannar vid några hundra kronor, får härför erlægga skatt. Dessa förhållanden kunna ej betraktas stå i öfverensstämmelse med principen om likställighet i skatteafseende. Ej heller kan det anses rättvist, att elementarläraren och professorn, hvilka för utöfvandet af sitt kall behöfva de boksamlingar de äga, för dessa skola vara befriade från skatteplikt, då däremot arbetaren måste erlægga förmögenhetsskatt för sina verktyg, icke ens spade och spett undantagna.

Några talande skäl för att ägaren af smycken, konstverk och konstsamlingar skall för dessa vara befriad från förmögenhetsskatt, har jag lika litet kunnat finna.

För att skatteolikheten i detta afseende ej skall blifva alltför stor, synes det mig nödvändigt, att de föreslagna bestämmelserna i denna del ändrades och grunderna i detta afseende begränsades till högst 10,000 kronor för hvarje skattskyldig samt att i denna skattefrihet finge inrymmas alla slags lefvande och döda inventarier.

Huruvida afdrag må kunna medgifvas skattskyldig för utgifter på grund af sjukvård, därom finnes i ifrågavarande förslag intet uttryckligt stadgande.

I 19 § 3 mom. stadgas emellertid, att skattskyldig må efter taxeringsmyndigheternas pröfning erhålla nedsättning uti skattebeloppet på grund af långvarig sjukdom m. m. Det synes mig dock, som om utgifter för sjukvård, arfvode till läkare och dylikt vore af den ömmande beskaffenhet, att skattskyldig för dem borde berättigas till afdrag och att stadgande därom borde införas uti 19 § 2 mom. Dylika afdrag synas mig vara af den art, att det icke bör vara beroende af taxeringsmyndigheternas beslut, huruvida afdragen skola få göras eller icke.

Taxeringsmyndigheterna blifva säkerligen genom den nya skatteförordningen så betungade af ökadt arbete, att det för dem bör kunna kännas angenämt att slippa ifrån bedömandet af ifrågavarande skattelindringar.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag hemställa,

att Riksdagen, med anledning af Kungl. Maj:ts proposition nr 88 med förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, ville antaga följande lydelse af §§ 9, 13 och 19 i nämnda förslag.

9 §.

Vid uppskattning — — — — —

— — — — —
 — — — — — inventarier;

Aflöning, kost och öfriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden och arbetare, barn eller fosterbarn öfver 15 år, dock ej till högre belopp än deras arbete, om det utförts af annan, skolat efter ortens arbetspriser betinga.

13 §.

Såsom förmögenhet taxeras — — — — —

1:o. Fast egendom.

2:o. lösegendom såsom

a) lefvande och döda inventarier i den mån dessa för hvarje skattskyldig öfverstiga 10,000 kr.

— — — — —
— — — — —
Såsom tillgångar skola icke upptagas: kapitalvärdet af — — — — — afkastningen.

19 §.

1 mom. — — — — —

2 mom. Skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 6,000 kr., äger vidare erhålla nedsättning i det taxerade beloppet för kostnader för läkare och sjukvård samt med 100 kronor för hvarje af honom på grund af försörjningsplikt underhållet barn, hvars — — — — 100 kronor.

Därjämte hemställer jag, att utskottet måtte, i de af mig föreslagna stadgandena, vidtaga de redaktionsförändringar, som möjligen kunna blifva erforderliga.

Stockholm den 13 april 1910.

Carl L. Olausson.

I motionen instämma:

Oscar N. Olsson.

C. Wallentin.

Cornelius Olsson.

Aug. Ifvarsson.

Anders Olsson.

A. C. Gunnarsson.

Nils Jönsson, Kvarnberga. Johan Jönsson, Refvinge. Jöns Pålsson.

A. Henrikson.

O. H. Svensson, Saläng.

Herm. Carlson.

J. P. Igel.

J. E. Cervin.

Gustaf Strömberg.

Gustaf Gustafsson.

Herman Andersson.

Gust. Månsson.

S. J. Larsson.

A. Magnusson.